

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1CoPr/7/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7715203627
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7715203627.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a sudcov JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Jána Slobodníka v právnej veci žalobcu KBL s.r.o. so sídlom v Košiciach, Bernolákova č. 15, zastúpeného JUDr. Želmírou Varjassyovou, advokátkou so sídlom v Michalovciach, kpt. Nálepku č. 2 proti žalovanému M. K., bytom v H. T. Č.. XXX, zastúpenému Mgr. Michalom Gargulákom, advokátom so sídlom v Michalovciach, kpt. Nálepku č.8, o zaplatenie 675,-eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 20.1.2017 č.k. 14Cpr 1/2015-145 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 675,-eur a trovy konania v celom rozsahu.

2. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že žalovaný vykonával pre žalobcu práce v pracovnom pomere vo funkčnom zaradení elektromechanik a to od 26.8.2014, pričom pracovný pomer bol ukončený dňa 23.10.2014. Ďalej súd vychádzal zo zistenia, že dňa 24.9.2014 žalobca poskytol žalovanému zálohu na cestovné v sume 855,-eur, pričom náklady žalovaného v rámci cestovných náhrad predstavovali sumu vo výške 180,-eur. Žalobca teda požadoval od žalovaného vyplatenie sumy vo výške 675,-eur titulom bezdôvodného obohatenia.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že nárok žalobcu je dôvodný, pretože v konaní bolo preukázané, že žalovaný prevzal žalobcom tvrdenú sumu 855,-eur, ako zálohu na cestovné náklady, ktorú nevyúčtoval. Uvedenú skutočnosť mal súd preukázanú na základe výdavkového pokladničného dokladu zo dňa 24.9.2014 na ktorom bolo uvedené ako účel platby cestovné. Tvrdenia žalovaného, že žalobca mu mal vyplatiť nevyplatenú mzdu podľa názoru súdu nebolo predmetom tohto konania a v tomto konaní podľa názoru súdu nebolo možné vykonať ani zápočet pohľadávok, pokiaľ sa žalovaný domáhal od žalobcu náhrady mzdy a je predmetom samostatného konania. Z výpovede svedkyne mal súd za preukázané, že žalovanému boli vyplatené diéty dňa 24.9.2014. Žalobca nepoprel prevzatie zálohy na diéty v sume 855,-eur, aj keď nevedel, ako to mal vlastne zúčtovať. Nebol ochotný uhradiť žalobcovi uvedenú sumu, preto podľa jeho názoru mu je žalobca dlžný na nevyplatennej mzde finančné prostriedky. Predmetom je teda záväzok zamestnanca, že preberá zodpovednosť za hodnoty, ktoré mu zamestnávateľ zverí a ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať. Postačí preto, aby hodnoty ktorých sa to týka, boli uvedené všeobecne tak, ako tomu bolo napr. v posudzovanej veci „peniaze“. Predmetom konania boli diéty a nie mzda žalovaného, pričom žalovaný mal nárok na diéty len vo výške

180,-eur a zvyšnú časť po zúčtovaní vo výške 685,-eur bol povinný žalobcovi vrátiť, čo však neurobil, čím sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu.

4. Výrok o trovách odôvodnil súd s poukazom na ust. § 255 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania.

5. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol. Napadnutý rozsudok považuje za nesprávny, nakoľko podľa jeho názoru súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní uviedol, že počas prvého turnusu práce v Nemecku odpracoval 207 hodín, pričom za toto obdobie mu bolo vyplatených 192,90 eur na stravnom a tieto finančné prostriedky mu vyplatil pán I. a za tento turnus v Nemecku mu nebola vyplatená mzda, ani náhrada stravného či cestovného. Vypočutí svedkovia podľa jeho názoru jednoznačne potvrdili, že na prácu do zahraničia ich nalákal a vyslal konateľ žalobcu. Spolu s ním tam pracovali v 2 turnusoch, pričom za prácu nebola riadne vyplatená mzda ani náhrady výdavkov v rozsahu a výške, ako pri zahraničnej pracovnej ceste. Listiny predložené žalobcom neboli zo strany súdu dostatočne preskúmané a sú podľa jeho názoru sfašované a nepravdivé. Súd teda jednostranne vyhodnotil dôkazy v jeho neprospech, nebral do úvahy výpovede svedkov, ako aj predložené listinné dôkazy, niektoré svedčiace v jeho prospech opomenul, resp. na ne neprihliadol, ani ich v odôvodnení rozsudku nevyhodnotil. Nové tvrdenia žalobcu nepreveroval a teda podľa jeho názoru dospel k nesprávnym právnym záverom, keď uveril len tvrdeniam žalobcu, ktoré sa ničím nepreukázalo. Súd sa nedostatočne vysporiadal s tým, aké finančné prostriedky boli žalovanému vyplatené a to dňa 24.9.2014 alebo dňa 24.10.2014, či išlo o zálohu na mzdu resp. náhradu výdavkov, súvisiacich s pracovnou cestou, resp. prácou v zahraničí, alebo na Slovensku. Podľa jeho názoru nešlo ani o bezdôvodné obohatenie z jeho strany, nakoľko vyplatená suma 855,- eur mu bola vyplatená ako diéty, zodpovedala výške zálohy na mzdu ostatných zamestnancov pracujúcich s ním v Nemecku aj napriek tomu, že na doklade je uvedené, že sa jedná o diéty. Súd nesprávne posúdil aj otázku výšky vymáhanej sumy, keď podľa jeho názoru nepredložil žalobca doklad o tom, ako sa dopracoval k vymáhanej sume.

6. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

7. Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 389 v spojení s § 380 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ak dospel k záveru, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu vo výške žalovanej sumy, ktorý následne aj správne právne posúdil ak uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré uviedol súd prvej inštancie poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje.

9. K odvolaniu žalovaného je potrebné uviesť, že toto nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že na úkor žalobcu sa bezdôvodne neobohatí.

10. Podľa § 222 ods. 1 Zákonníka práce ak sa zamestnanec bezdôvodne obohatí na úkor zamestnávateľa, alebo ak sa zamestnávateľ bezdôvodne obohatí na úkor zamestnanca, musí obohatenie vydať.

11. Podľa § 222 ods. 2 Zákonníka práce bezdôvodné obohatenie na účely tohto zákona je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

12. Podľa § 222 ods. 6 Zákonníka práce vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel, alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do 3 rokov od ich výplaty.

13. Citované zákonné ustanovenie § 222 upravuje bezdôvodné obohatenie, ktorého účelom je postihnúť všetky také prípady, ktorých vyrovnanie neumožňujú iné ustanovenia upravujúce jednotlivé právne vzťahy. Všeobecným predpokladom vzniku záväzkov bezdôvodného obohatenia je, že niekto sa obohatil na úkor iného a že toto obohatenie je bezdôvodné. Medzi dôvody bezdôvodného obohatenia patrí plnenie bez právneho dôvodu, ktorý odpadol. Tým sa odlišuje vznik bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, ktorý od začiatku neexistoval, od plnenie bez právneho dôvodu, ktorý až dodatočne odpadol. Pod pojem „plnenie bez právneho dôvodu“ treba teda zahrnúť aj prípady, keď právny dôvod existoval, ale neskôr odpadol. Ak teda poskytne zamestnávateľ zamestnancovi preddavok na stravné a to potom nie je pokryté vykonávanou prácou tohto zamestnanca, ide o plnenie bez právneho dôvodu, ktorým zamestnanec získava bezdôvodné obohatenie. Pri vyúčtovaní stravného sa potom preplatok nemôže posudzovať ako nárok na vrátenie zálohy na stravné, ale ako nárok na vrátenie preplatku. Tento nárok treba posúdiť z hľadiska prípadného bezdôvodného obohatenia.

14. V prejednávanej veci nebolo medzi účastníkmi sporné, že žalobca vyplatil žalovanému dňa 24.9.2014 sumu 855,-eur označenú na výdavkovom doklade ako diéty. V tejto súvislosti neobstojí tvrdenie žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vyporiadal s tým, aké finančné prostriedky boli žalovanému vyplatené, teda či išlo o zálohu na mzdu, alebo náhradu výdavkov súvisiacich s pracovnou cestou, nakoľko z listinného dokladu - výdavkového dokladu zo dňa 24.9.2014 podpísaného žalovaným bolo nesporné, že sa jednalo o diéty a žalovaný uvedené skutkové tvrdenie žiadnymi navrhnutými dôkazmi nevyvrátil. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, aby sa jednalo o zálohu na mzdu, preto bolo povinnosťou žalovaného vyúčtovať uvedenú zálohu na stravné. Vzhľadom na to, že preddavok na stravné v žalobcom uvádzanej výške nebol pokrytý vykonávanou prácou žalovaného, správne posúdil súd prvej inštancie nárok žalobcu ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia plnený z právneho dôvodu, ktorý odpadol.

15. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku výšky vymáhanej sumy, ak tvrdil, že žalobca nepredložil súdu doklad o tom, ako sa dopracoval k vymáhanej sume a nešpecifikoval a ani podrobne nevyčíslil sumu 180,-eur, o ktorú ponížil vymáhanú sumu. Je tomu tak preto, že žalobca v konaní ohľadom dôvodnosti ním uplatnenej pohľadávky vystačil s tvrdením, že žalovanému vyplatil na diétach sumu 855,-eur a požaduje len žalobcom nevyúčtovanú náhradu v sume 675,-eur s prísl.

16. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že súd prvej inštancie jednostranne vyhodnotil dôkazy v neprospech žalovaného a nebral do úvahy predložené listinné dôkazy, svedčiace v jeho prospech, opomenul, resp. na nich neprihliadal, ani ich v odôvodnení rozsudku nevyhodnotil, neuviedol o ktoré listinné dôkazy sa konkrétne jedná. Rovnako tak v odvolaní nekonkretizoval, ktoré listinné dôkazy sú podľa jeho názoru sfaľované a nepravdivé.

17. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že nie sú dané žalovaným uvádzané odvolacie dôvody, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 ako vecne správny potvrdil.

18. Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ust. § 255 v spojení s § 396 ods. 3 C.s.p. podľa ktorých právo na náhradu trov odvolacieho konania má úspešný účastník v danom prípade žalobca a preto mu súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

19. Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3.0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e príпустné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je príпустné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je príпустné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).